

Hoi An – Dvala

Jag låg som på lit de parade, med knäppta händer över magen

och stela ögon fästade mot det flagnande taket. Vem som helst, som bara slängde en snabb blick på mig, skulle omedelbart ha

konstaterat mig död. Även om en närmare granskning, i alla fall om betraktaren valt att luta sig fram över mig, skulle ha avslöjat ett svagt rasslande av överfuktiga luftvägar.

Fukten var en förbannelse. Tillsammans med hettan fick den varenda inandning att kännas som en varm kallsup och kroppsrörelser utöver det absolut nödvändiga var inte att tänka på.

Vätan fick rummets väggar att glänsa omkring mig. Den fick färg och murbruk att gradvis förvandlas till en porös massa, vilken släppte taget om väggen i stora sjok och föll ned i mina sandaler, i min ryggsäck, på min sarong eller vad jag nu hade slängt ifrån mig i samma ögonblick som jag inte längre behövde det.

Fläkten i taket fungerade bara när den ville, vilket mest betydde aldrig, och det fick den tjocka luften att lägga sig som ett kvävande täcke över mig. Luften var faktiskt så kompakt att om jag viftade med handflatan precis under myggnätet, så tog det flera sekunder innan det gjorde en antydning att lyfta sig.

Det var för övrigt myggnätet som väckte mig varje morgon. Under gryningstimmarna utdunstade en miljon små vattendroppar ur den halvkyliga luften och det fick nätet att långsamt bågna allt längre ned mot mig, så långt att det till sist nuddade mitt ansikte och fick mig att vakna.

Jag vaknade alltid av samma verklighet. Av samma långsamma, kvävande scen som jag få timmar tidigare, med lättnad, hade somnat ifrån.

Under de här långsamma dagarna drabbades jag av och till av spridda minnesbilder från de senaste veckorna. Allt från sterila Arlanda till Saigons postkoloniala virrvarr av sneda ögon och trekantiga hattar.

Efter ankomsten till Saigon hade jag tagit mig norrut. Vissa sträckor gick jag till fots, andra sträckor snyltade jag mig till en friplats i något gammalt motorfordon från sovjettiden.

Jag mindes inga närmare detaljer om färden upp till Hoi An. Bara att jag väcktes av att den pickup jag liftade med hade stannat till mitt inne i en slumrande fiskeby och att jag var i akut behov av att sova vidare.

Jag hade checkat in på närmaste billiga hotell, för trött för att leta efter något annat. För trött och för osamlad för att kunna svara på hur länge jag hade tänkt stanna.

Därefter tillbringade jag dagarna raklång i den breda sängen. Raklång, men diagonalt placerad, eftersom det var enda möjligheten att skruva ned en normallång vuxen västerlänning i en normallång vietnamesisk vuxensäng. Jag låg orörlig i så långa perioder att ödlorna, som annars sprang på väggarna och i taket, till sist började uppfatta mig som en tingest och vågade sig ned på golvet.

Det hade nu gått två veckor och jag hade inte företagit mig någonting överhuvudtaget. Faktiskt ingenting. Och det var väl ungefär då, som jag började se död ut även för en medmänniskas blick. Det var som om de två veckornas isolering verkligen började kunna ses på min gulnade hy och mina mörka ringar runt ögonen.

Fast skenet bedrog. För egentligen var det då som jag så smått började vakna igen. Det var då jag började inse att min låsta dörr och mina stängda fönsterluckor inte längre var nog, för att hålla yttervärlden stängd.

Bangkok – Två år tidigare

Vi var på väg från norr till söder och passerade därför Khao

San Road, som relativt sett var ett något mindre infernaliskt ställe än resten av Bangkok. Hela stan var inbäddad i ett varmt töcken av smog och fukt och vart man än gick kändes det som om man skulle skära sig fram genom ljummen gelé.

Vid det här stadiet hade jag mer än en gång undrat över mig själv. Över hur jag kommit på tanken att stycka ut ett par månader ur kalendern, bara för att utnyttja det faktum att jag ännu inte satt fast i en obeveklig karriär, i en eventuell partners lika obevekliga karriär, i ett lortigt radhus och med en hop tjutande ungar i kjolarna.

Det var i alla fall så jag, ett par månader tidigare, hade framlagt det för Line, som mer eller mindre befann sig i samma sits. Ja, jag hade bearbetat henne kraftigt, eftersom det var viktigt för mig att hon sade ja.

Jag hade väl vetat att jag aldrig skulle ha kommit iväg på egen hand.

Vi satt under en alltför långsam fläkt på en av gatans tusen restauranger, oförmögna att resa oss upp efter avslutad lunch, och jag hade bara lyckats producera två tankar den sista timmen.

Den första var att fläkten var irriterande långsam. Den var till och med så långsam att hela flugfamiljer kunde hålla sig kvar längst ute på bladen.

Den andra tanken rörde sig som vanligt om våra medresenärer. Om den observation som vi numera såg som en självklarhet – att det var gränslöst osannolikt att man skulle stöta på en intressant person av motsatta könet. Och om man i ett ögonblicks rus råkade snava över en möjlighet, kunde man vara säker på att han antingen visade sig vara tio år yngre eller bara satt och höll en plats för sin flickvän som just gått på dass.

Vi måste ha sett groteskt hänsynslösa ut, där vi skamlöst spred ut oss över minst tre gånger så många inventarier än vad som var normalt.

Line sträckte sig plötsligt ut över bordet, mot den bok hon av någon anledning släpat med sig. Jag blev med en gång avundsjuk på hennes intellektuella intentioner, men lugnade ner mig igen, när jag såg att hon inte orkade annat än att dra boken lite närmare till sig. Jag skruvade istället otåligt på mig, irriterad över det vakuum som slagit sig ned i mitt huvud.

Irritationen utmynnade till sist i att jag beslutade mig för att gå en liten sväng. Det kanske kunde få fart på blodet. Och kanske kunde jag hitta en liten joint, en svag och harmlös liten satan, som jag kunde spara till kvällen.

”Jag tar en liten runda”, sade jag och reste mig i slowmotion. ”Stannar du kvar här ...?”

Line nickade slött och jag slank ljudlöst ut på gatan. Jag sögs snabbt upp av den gröt av människor som trängdes på den smala trottoaren och efter en stund började de gamla vanliga tankarna att snurra i huvudet på mig. De låg ju alltid nära till hands, vare sig jag önskade det eller ej.

För det mesta rörde de sig om min envisa definition av den ultimata ledan. Den som jag brukade dra för Line ett par gånger om dagen – om hur gudomligt det var att slippa vakna upp med samma gamla överflödiga ansikte bredvid sig och slippa höra samma gamla ”Godmorgon älskling” och slippa se samma gamla vätande av läppar och slippa ta emot samma gamla morgonpuss som alltid.

Ja, jag hade ju varit *lycklig* över förmånen att vakna ensam, efter sex års internering med Frank. Överlycklig! Även om det nu var mer än ett år sedan jag slängde ut honom och känslan av lycka istället hade övergått i känslan av vana.

Line var trettiofem, tre år äldre än mig och hennes ålderslabilitet var i full blomning. Det hade den visserligen varit i flera år, men det fanns inga tecken på att den skulle avta. Att hon skulle finna sig i att hon var en omöjlig match. Att hon skulle inse att det ju fanns en anledning till att somliga kvinnor var och förblev utan andra hälft.

Jag stannade upp och kapade tankarna. De visade sig för ansträngande såhär efter lunch, i trettiofem grader, mitt i Bangkok. Jag var tvungen att tänka på något annat. Som vart vi var på väg egentligen, Line och jag.

Ja, jag borde faktiskt finna namnet på paradiset innan jag gick tillbaka till restaurangen. Vi var ju bägge två överens om att Bangkok egentligen bara var en onödig mellanstation på vår väg söderut. En onödig, men lockande mellanstation – ett pulserande koncentrat av resenärer. Vilket varit vårt enda och mycket magra svepskäl för att återvända, efter två veckors slagsmål med myggen i norr.

Det fanns fler resebyråer än rättor på gatan och jag beslöt mig för att oledoledoffa bland de fem som jag redan hade inom synhåll.

Det utvalda kontoret visade sig, trots den svala och antytt parfymerade aircon-luften, vara fyllt av svettiga människor och jag började läsa på diverse handklottrade planscher på väggarna, medan jag försökte räkna ut min plats i kön. Samt, som av gammal vana, vem som hörde ihop med vem.

Efter en stunds väntan suckade jag högt, eftersom jag inte hade lust att se ut som om jag hade hela dan på mig. Strax därefter rasslade det till i leden, fyra illaluktande holländare släpptes ut på gatan, ryggtavlan framför mig tog plats i den slitna, skitiga stolen och jag lutade mig en sekund över ryggstödet, bara för att markera att jag stod näst i tur?

Line skulle förstås ha påstått att det var för att luta min löjligt lilla B-kupa mot den mörka kalufs, som hade satt sig i nivå med den.

I vilket fall som helst ledde det till att den energiske lille thaimannen, på andra sidan disken, slog ut med armen och bad Fru Kalufs att slå sig ned på pallen bredvid. Vilket förstås fick Herr Kalufs att vända på huvudet och sända mig en oförstående blick.

Jag släppte taget om ryggstödet och lade istället armarna i kors. Jag såg säkert oförsvarligt irriterad ut, som så ofta när jag ertappade mig själv med att låta hjärnan och kroppen gå åt varsitt håll. Men kalufsmannen log bara åt den barskhet jag bjöd honom och med en bekant accent föreslog han att jag skulle ta plats på pallen. Det blev man ju inte automatiskt gift av. Och för övrigt var det ju likgiltigt vad andra folk trodde om ens civilstånd.

Jag satte mig ned och vände ena skuldran till, för att markera att pallen, förstås, bara var en betydelselös mellanstation medan jag väntade på min tur.

Men trots min framskjutna skuldra kunde jag inte undgå att höra vad kalufsen och thaien pratade om. Lika lite som jag kunde undgå att lägga märke till det svenska pass som vandrade mellan handparen.

Svensken skulle tydligen ändra hemresedatum på sin biljett och thaien verkade ovanligt intresserad av honom som person.

Bodde kunden verkligen på Grand Hyatt, på Erawan, ett av stans dyraste hotell? Och var det Business class han menade?

Thaien fick ett par klara nickningar som svar och ett ögonblick verkade han uppriktigt bekymrad, som om han kände sig tvungen att avslöja en mindre smickrande sanning inför den upphöjde mannen.

”Why come here...to Khao San Road?”

Det var menat som en fråga om hur en så pass välsituerad man, som han, kunde välja att beträda en så läskigt enkel gata, till bredden fylld av skitiga, snåla backpackers. Ja, själv gjorde han det ju bara för att exploatera vårt dekadenta levnadssätt och vår talanglösa hantering av främmande valuta.

Kalufsen skrattade till och lyfte på armarna.

”For the atmosphere...I guess!”

”Ahh...”

Thaien såg bekymrad ut. Han var övertygad om att mannen hade en skruv lös. Eller möjligen att han förväxlat Patpong med Khao San Road.

Till sist blev det min tur att ta plats i stolen med ryggstöd. Jag förklarade mitt ärende, thaien försäkrade mig om att Koh Pha Ngan var idealstället för två halvgamla slampor från Väst och jag flög lättad upp från stolen efter att ha accepterat, betalat och tackat för hans definition av paradisen.

Jag hade precis slunkit ut på gatan när jag dolkades i ryggen av ett:

”Ha en bra dag!”

Jag snurrade runt och såg hur ett par gröna ögon försvann bakom glasdörren när den gled igen. Det var kalufsens ögon.

Hade han varit kvar inne på kontoret hela tiden? Stått och läst på de där primitiva planscherna, som om de där budgetresorna verkligen intresserade honom?

Jag öppnade dörren igen och slängde in en snabb kliché:

”Ha ett bra liv...”, varpå jag svängde runt med en knyck med höften och skyndade iväg på mina ytterst ovampiga vandrarsandaler.

Märklig man. Fast det var ju en del svenskar som aldrig fick nog av att uppsöka landsmän. Själv satte jag en ära i att fly dem som om de allesamman bar pest. Som om de, eller vi, allesamman var på flykt undan folkhemmets prudentliga livsföring och helst inte skulle ses av andra dissidenter.

Jag småsprang sista vägen ned längs gatan, förföljd av mina egna ivriga sandalklafs och när jag strax efter kom fram till restaurangen igen, fann jag Line i exakt samma position som jag lämnat henne i. Förutom att hon också höll på att mota underkäken, så att den inte skulle gå ur led av den gäsp hon var igång med.

Jag log för mig själv. Det skulle inte vara några problem att övertyga henne om att jag handlat riktigt. Om att hon bara skulle hålla tyst och slänga fram rätt antal bath. Helst också med en smula tacksamhet över min driftighet. Och om hon började på det minsta gnäll omkring mitt beslut kunde jag bara nämna att bussen hade aircon och att de visade ”Thelma och Louise ” på väg ned.

Just det, jag skulle bara tackla henne som om hon var ett stort, överhettat barn, fullständigt odugligt till att fatta beslut.

I värsta fall kunde jag ju nämna att det skrämmande alternativet var Koh Tao eller någon av de andra öarna, som inte bestod av annat än en obetydlig strimma kokosdoft mellan himmel och hav. Så skulle vi i alla fall få tid att prata med varandra.

Mycket riktigt. Det enda hon hade ork att klämma ur sig, det var att hon alltid gärna velat se om Thelma och Louise.

Jag log – igen. Utan att involvera en enda muskel.

Jag var expert på osynliga leenden. Som när jag inte ville visa att jag gladdes åt framgången med mina manipulationsförsök.

3

Hoi An – En förvirrad dag

Det var återigen morgon och jag låg som vanligt och glodde

upp i taket, oförmögen att sova efter klockan fyra. Jag tänkte tillbaka på den första tiden i Hoi An, när jag brukade ägna de grå gryningstimmarna åt att dementera meningen med livet. Då använde jag all min energi till att hålla fast vid tillvarons

avgrunds-djupa meningslöshet, vid att vältra mig i det svarta existentialistiska illamående som drabbat min värdelösa själ. Och livet då var faktiskt en svärta utan botten, ett elände utan slut, en evighetslång svart tunnel, utan utsikt till vare sig ände eller ljus. Ja, livet var en blindgång – ett råkallt och fuktigt vakuum, vars enda ände var hopsnörd och förintad, för alltid. Och det enda sällskap jag hade med mig i tunneln, det var upplevelsen av mina egna okontrollerbara organ – av mitt hamrande hjärta, mina fladdrande trumhinnor och mina fuktiga, darrande händer.

De få gånger jag lyckades se mig själv i en spegel, såg jag inget annat än ett vanvårdat spöke, en hålögd och likgiltig gestalt, som av någon anledning inte lyckats klamra sig fast vid livets nyckfulla ryck, utan istället hade farit ut i tangentens riktning.

Och de eventuella tankar, som uppstod vid åsynen av flickan i spegeln, rörde sig mest om främlingskap. Om allomfattande meningslöshet. Om en mardrömslång dödsfärd utan slutdestination.

Fast, efter hand som tiden gick, märkte jag att jag inte längre varje morgon vaknade i en klibbig, skrynklig hög av svettiga lakan. Att jag inte längre fann det lika intressant att planera livets sista manövrar. Att jag faktiskt, allt oftare, lyckades ta mig upp till dass, innan mitt på dagen. Ja, jag började tycka att morgnarna till och med hade blivit ganska uthärdliga.

Det verkade som om min kropp höll på att vakna, efter en dryg månad av komplett neurologiskt kaos.

Motvilligt erkände jag att det förmodligen berodde på den lilla vita tabletten – den som jag tog varje morgon, mest för att vara den där psykiatern till lags? Eller hur det nu var. Jag hade väl i alla fall börjat att ta dem, bara för att han hotat med att lägga in mig. Och för att han hade understrukt risker för att jag skulle falla tillbaka igen, och igen, och igen – om jag inte accepterade snabbt insatt behandling. Dessutom hade han försökt inbilla sig själv att de moderna preparaten var så harmlösa att de inte ens kunde användas till att ta livet av sig med.

Sammantaget gav han mig alltså ett erbjudande jag inte kunde säga nej till. Och varför skulle jag egentligen det? Om det nu ändå bara var sockerpiller han ville skriva ut?

Jag hade alltså till sist accepterat att det var han som bestämde. Jag skulle bara komma över den där lilla tröskeln av stolthet först. Den som bestod i att rollerna var ombytta. Att det inte var jag som satt med receptblocket i handen och de förstående rynkorna i pannan.

Jag rös till av de minnesbilder som kom farande i samlad anfall och jag satte mig hastigt upp, som om jag försökte undgå att träffas av fler av dem. Jag svängde ut benen på golvet, reste mig upp från sängkanten och trippade över golvet mot badrummet.

Tablett nummer tjugonånting gled ur sin ficka med ett litet frasande. Jag svalde ned den och beslöt mig för att det var dags att ta sig ned till marknaden igen. Att det var dags att bunkra upp med livets mest nödvändiga saker. Frukt, kex och vatten i litervis.

Och jag tänkte att idag skall jag ha make up. Lite grand i alla fall. Lite ögonpenna och mascara. Bara lite diskret. Och mina kontaktlinser, kanske, eller var det möjligen för ambitiöst?

Duschen var förfärlig. Den odugliga fördelaren, som var placerad två meter ovanför mitt huvud, sände en kompakt och fullkomligt iskall stråle rakt ned mot mitt ohärdade skallben.

Jag jämrade mig av smärta samtidigt som jag tvingade mig själv att stå kvar. Jag trodde att om jag led lite extra, så kanske det fanns utsikter till en belöning senare. Ja, så kanske jag inte behövde lägga mig i sängen igen förrän om flera timmar.

Först lida lite, sen må bra. Först betala, sen få kaka. Betala lite mer, få mer kaka. Ganska logiskt.

Efter duschen svepte jag in mig i en grågrön sarong och gömde mina halvsminskade ögon bakom ett par solglasögon. Jag gav mig själv en accepterande nickning i spegeln, innan jag slank ut. Ut i den kompakta verkligheten på redan trettioen grader, trots att det ännu var långt till lunch.

Det första som slog mig var alla lukter. Hade det inte varit några lukter de andra dagarna? Jag mindes dem i alla fall inte.

För varje ny liten gränd jag passerade blandade sig ännu en nyans in i lukthavet. Tobak, citrongräs, avfall, blomsterprakt, våt hund, lera, hav, solbränd hud, tvål, avgaser ... Jag kände igen dem alla, men de skapade inget annat än diffusa stämningar.

Jag tog mig snabbt fram genom de heta människotomma gatorna, förbi alla svarta, tomma dörröppningar, de flesta med en dåsande hund utanför, inkravlad under den eventuella fläck av skugga den kunnat finna. Byn befann sig redan i dvala under förmiddagens sol, men genom sina hundar hade den som vanligt ett halvt öga öppet. Ett öga som jag helst ville undvika.

Väl framme vid marknaden gled jag ljudlöst in i de smala gångarna, skapade av prydliga staplar av allt som kunde tänkas ha ett pris på en marknad. Överallt snurrade små trekantiga hattar omkring och när jag vid ett tillfälle duckade för att passera ett par hängda ankor, såg jag att alla hattar var försedda med en liten människa inunder. De flesta var för skygga för att bjuda mig sin blick när jag såg på dem, men de var samtidigt närgångna nog för att dela med sig av sin kroppslukt när de passerade mig.

Jag skulle gå en bit för att nå fruktavdelningen, som bågnade av handelsvaror och sjöd av den kommers som hörde till. Taket här var befriande högt och luftigt, jämfört med de kvava gångar jag just passerat, och jag drog några djupa andetag, som om jag just kommit upp till ytan efter att ha simmat fram genom en trång tunnel.

Jag fick fatt i några mogna mangos, ett antal apelsiner och en stor bunt bananer, innan det kändes som om något slöt sig om rymden ovanför mig; att taket nog inte var så högt och luftigt som jag först trott. Det kom när jag stod och väntade på växeln för bananerna, så jag beslöt mig hastigt för att strunta i småpengarna. Det var viktigare att komma ut. Att ställa mig under den öppna himlen, igen, att inte behöva tänka på hur många andra som också skulle dela den luft jag andades.

Jag vände fruktståndet ryggen och såg mig om. Det måste väl finnas en snabbare väg ut än den jag kom in genom? I alla fall en med lite mindre trånga gångar?

Mina ögon föll på ett område där varorna inte nådde högre än till hjässhöjd. Slakteriavdelningen. Utmärkt, jag kunde bara snedda genom den och ta mig ut till porten alldeles bakom.

Jag satte fart. Ljudet av mina sandaler övergick snart från klap-klap till klafs-klafs och man kunde tydligt höra att jag hade bråttom. Att det inte var vidare klokt att ställa sig i vägen för mig.

Men det var inte alla som förstod att tolka mig riktigt – en kärra med grisfötter spärrade plötsligt vägen.

Jag tog mig hastigt samman och stannade upp. Utgången skymtade som en klart lysande rektangel framför mig. Jag kunde se vägen ut. Det var inte långt kvar. Jag kunde självklart vänta på att grisfötterna skulle passera.

Plötsligt ryckte det till i min axel. En hand hade funnit vägen fram till den och jag snurrade hetsigt runt mot dess ägare.

Det var döden! Som hade lagt sin knotiga, kalla hand på min smala axel. Som grinade brett och blottade sina svarta tänder. Som sträckte sin andra hand upp mot mig.

Två mynt. Till färjekarlen.

Jag ryggade tillbaka och stötte in i mannen med släpkärran. Han snubblade till och vände upp huvudet mot mig. Och plötsligt öppnade han munnen och släppte fram en lång rad ord, så skarpa och främmande att jag var tvungen att ruska på huvudet för att försöka bli av med dem.

Jag kunde inte tolka innebörden av vad han sade, men han fick i alla fall omgivningen att börja bubbla av skratt. Till och med döden kastade huvudet bakåt och blottade sitt skära köttiga gap. En rå stank av blod och fransigt kött steg upp ur dess djup och jag vände mig med vämjelse bort från gapet.

Mannen med släpkärran hade hunnit passera med sin last av döda fötter och jag konstaterade att vägen var fri. Men också att döden hade tagit ännu ett steg närmare, med handen utsträckt efter mig. Med de två mynten rullandes i den gulnade handflatan.

Jag tog till flykten. Rektangeln var inte så stor som jag mindes den, men den var där. Visserligen avlägsen, men starkt lysande.

Allt annat gled samman. Det bildade väggen i den tunnel som bara var en transportsträcka ut – ut till friheten.

Med ens bländades jag. Det skarpa ljuset kapade änden av tunneln och omslöt mig i sin värme. Jag blundade och flög framåt. Det vill säga snubblade över första bästa föremål jag inte kunde se med mina slutna ögon. Frukterna stod ut i vida bågar från min famn och det sved till i knän och handflator.

Jag satt kvar ett tag på marken, omgiven av halvmosade mangos och brutna bananer. Och innan jag reste mig upp och började samla ihop frukterna, slängde jag en misstrogen blick över axeln, in genom den mörka rektangeln.

Det svarta hade mjuknat och därinne skymtade det vanliga livet. Det vanliga marknadslivet. Där döden var en mycket sällsynt gäst.

Flickan i receptionen rörde som vanligt inte en min, när jag vandrade förbi med alla mina misshandlade frukter. Jag slängde ned dem i en hög på sängen och lade mig bredvid, utmattad efter dagens stora upplevelse.

Jag kände mig plötsligt tvungen att forcera fram ett nytt ämne, att tänka konkret, eller bara vardagligt – ja, nästintill tråkigt. Det var viktigt att hålla fast i verkligheten, så att jag inte blev knäpp igen.

Det fick mina tankar att vandra till Sebastian. Som var det mest konkreta, det mest vardagliga och det mest tråkiga jag upplevt de senaste två åren. Konkret kärlek, nedskruvad i en pinsamt vardaglig ram och avslutad med en sanslöst tråkig reträtt – en desertering från min sida. En kapitulation som inte *bara* berott på att min hjärna råkat välta omkull inne i sin egen håla.

Men så var det allt det där andra – det abstrakta, det annorlunda och det underhållande. Hans stormande kynne och exalterade väsen. Som visserligen visat sig tillgängligt bara när det blev en smula över. Som jag kunde skrapa upp resterna av, efter att det mesta redan delats ut till andra.

Det jag hade velat ha hade funnits där. Men det var en eftertraktad vara. Och jag hade inte haft tillräckligt stora rättigheter till det.

Men allt det där var likgiltigt nu. Han var på alla tänkbara sätt en avlägsen gestalt. Och det var en befrielse att befinna sig på andra sidan klotet, på en säng fylld av mosade frukter, utom räckhåll för telefoner eller annat som kunde få mig i kontakt med hans hysteriska familjeimperialism igen.

Jag släppte tankarna och sjönk åter ned i min egen verklighet, i min rutin av diagonal dvala under ett välkänt tak – i väntan på att något annat mer meningsfyllt riskerade fånga min uppmärksamhet.

Jag vaknade igen framåt eftermiddagen, åter med taket som första syn. Mina ögon sick-sackade fram över den spruckna ytan. Den var plötsligt annorlunda. Helt annorlunda.

Jag satte mig hastigt upp, med misstänksamma ögon. Ett par rännilar av svett löpte ned längs min fuktiga mage och jag väntade på att den första vågen av illamående skulle skölja över mig, den första sedan uppvaknandet.

Under tiden märkte jag att min andhämtning inte längre kunde spåras i luften omkring mig – att den sipprade ut och försvann med avståndet, som det ju var meningen att den skulle göra. Att den täta glaskupa, som tidigare kastat tillbaka alla mina kroppsliga uttryck, hade lyfts av mig, att den helt enkelt var borta.

Och det där vämjeliga illamåendet – ja, det verkade ha bestämt sig för att utebli.

I detta ögonblick insåg jag att jag faktiskt var mer frisk än sjuk. Att jag faktiskt *ville* sända mitt sjuka rymdskepp i graven. Att det var dags att ta steget ut till den kollektiva världen igen.

Ja, hellre det än att ligga kvar och ruttna i en alltför liten säng, i ett alltför unket hotellrum, i en alltför främmande by.

Hellre sända kapseln i graven än att själv hamna där.
Jag log åt ödlan i taket. Jag hoppades att han var imponerad av mitt beslut.